na låhhån omma willetsasse toa nurka, polle sedda ees, kes küssib, kas wanna Tawet ellus woi surnud!

Üks noor prisk naesterahwas uhkes ridis, tener järrel, låks möda, andis Tawetile pari koppikaid. — „Tånnan, kallis preili! Jummal önnistago teid! olgo teil ikka önne!" — Tawet jåi jälle isseenneses mötlema: Hea innimenne! sel woib hea pölli olla, illus maia ja rahha kül. Ja nå, seålt låhwad kaks herrat, igga hommiko nad låhwad ja öhto nad tullewad, egga neilgi keddagi pudo woi olla. Ja seål låhhåb kirriko öppetaja, — mis wigga — hea maia, leib murreta. Kui kirjo ilma ello! — Seål tullewad illuste ehhitud lapsed, tüdrukud järrel, — töid wanna Tawetile koppika. „Tånnan, hea preili! tånnan, tånnan!" — Agga tånna polle se laps ühti ni römus, kui enne. Agga wist röömsam luggo on temmal, kui sellel, kes seål wankris wetakse.

Kaks last weddasid wankriga üht kahwatand lapsokest. Tawet aitas lastel weddada, „Ma tånnan, wanna," ütles wiggane laps. „Jåtke wanker nattokesseks aiaks seisma, siin on ni illus ja armas! mis illusaste puud kaswawad ja lehkawad, kui armas! — Tånno olgo Reni prauale, et ta wankri andis, tånno olgo teile, et teie mind ollete weddanud. — Sedda önne ja head, mis armas Jesuke mulle lasknud sada!"

Tawet piddi nende lastega könnelema hakkama, agga siis tullid need lapsed taggasi, kes essite ollid låinud, ollid pahha nåoga, üks ütles: „Mis siin on! mis siin tehha! palla pääw körwetab, wannad rummalad puud! ei ial sa minna sedda, mis ma tahhan! egga kellegil woi pahhem olla, kui minnul!

Kes sedda piddi arwama, mötles wanna Tawet, et selle lapse luggo willetsam, kui selle wiggase luggo!

Weel mitto ja monda låksid möda, eddasi ja taggasi, iggaühte panni ta tåhhele. Agga nende laste pårrast olli temmal paljo möttelda, mitto aega.